

andre Autoriteter. Jeg kan forøvrigt ikke troe eller lade det staae fast, at Amtsraadene kunne betragtes som „Foreninger“; de bestaae ifølge Lov og kunne altsaa ikke kaldes Foreninger, og ligesaa lidt kan jeg troe, at Amtsraadene ere bemyndigede til at give Bidrag i den Retning, hvorom her er Tale.

Der var desuden et andet Spørgsmaal, der blev stillet af den samme ærede Rigsdagsmand, men som ikke blev besvaret, og naaget jeg villigt skal indrømme, at det maaskee ligger udenfor Finantslovens Behandling, turde jeg dog, da det engang er reist, med et Par Ord berøre det. Det er Spørgsmaalet om Hesteudbredningen i det Hele og de Summer, den koster Kommunerne, og jeg erindrer som sagt ikke, at den høitærede Indenrigsminister berørte det. Jeg troer, at det er en Udgift, som er meget trykkende og vil efter min Overbeviisning blive det endnu mere for de paagældende Kommuner. Det er ganske vist, at i den første Tid, efterat Loven udkom, hvor-efter disse Udgifter udredes, vare de ikke saa trykkende, da man kunde have Hestene billigere; men nu ere Udgifterne vorede saa bethdeligt, at man i nogle Kommuner maa betale indtil 100 Rd. aarlig for en Hests Underholdning; dertil kommer de bethdelige Udgifter, der ere forbundne med at omremontere, hvilket ikke saa sjældent er Tilfældet, da vi ofte see, at Heste blive kasserede. Desuden er det næsten umuligt for en Mand selv at stille en Hest, de maae søges hos Prangerne, hvilket formodentlig maa ligge i, at de Heste, man har paa Landet, i Almindelighed ikke ere gode nok, og de Heste, man skal søge hos Prangerne, ere ikke gode at faae, uden at de ere meget kostbare; endelig er det, saa forekommer det mig, en Kjendsgjerning, at de meget snart igen blive kasserede af Sessionen. Naar man tager alt dette i Betragtning, forekommer det mig, at det er et Spørgsmaal, der ikke bør hengaae ganske upaaagtet, hvor Leilighed gives til at henlede Regjeringens Opmærksomhed paa, om der ikke findes nogen Maade at gjøre Noget derfor, enten ved at for-

høje Underholdnings- og Remonteringspengene fra Statens Side, hvorved Byrden kunde lettes, eller ved muligen at træffe en Overenskomst med Krigsministeriet og Remontekommissionen om at anstaffe de Remonter, der skulle stilles istedetfor de kasserede Heste. Jeg troer, at dette for Kommunerne er et saa vigtigt Spørgsmaal efter de store Dimensioner, som Udgifterne antage, at det, skjøndt det egentlig ikke hører herhen, ikke kan være afveien at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed herpaa, især da Spørgsmaalet allerede er reist.

Med Hensyn til Lovens Bekjendtgjørelse eller Kundgjørelse blev der af den høitærede Justitsminister sagt, at den sædvanlige Maade, hvorpaa den skeer, er Læsning til Thinge og Kirkestævne, men disse to Bekjendtgjørelsesmaader anseer jeg kun for at være en tom Form; thi for det Første veed man godt, at paa Thinge komme kun de, der blive tilsagte, ialtfald er det kun saa, der komme foruden dem, og ved Kirkestævne har Bekjendtgjørelse vistnok heller ikke stor Betydning; thi, efter hvad man sees, kommer der heller ikke særdeles Mange der; endelig er det ved Love, som Værnepligtsloven, Stempelpapirsloven og flere andre større Love et uoverkommeligt Arbejde for den, der skal oplæse dem, og desuden vil man vanskeligt faae Nogen til at blive og høre paa den lange Oplæsning, ligesom det ogsaa er en Umulighed for Tilhørerne at opfatte Noget af en saa stor Oplæsning. Den bedste Maade at bringe Love til almindelig Kundskab paa, troer jeg, er den Vel, som man nu er slaaet ind paa, nemlig deels ved Udgivelsen af en billig Lovsamling, der kan blive tilgængelig for Alle, og deels ved at de vigtigere Love, der have almeen Interesse, blive henlagte et eller andet Sted i Kommunerne enten hos Sogneforstanderskabets Formand, hos Sognefogden eller paa et hvilket som helst andet passende Sted, Ministeriet maatte bestemme. Med Hensyn til Bekjendtgjørelse ved Læsning til Kirkestævne og til Thinge vil jeg raade til, at de ikke mere finde Sted; det er kun en tom Form.